

СТИВЪН БРУСТ

СТРАСТНА МЕЧТА

chitanka.info

СТРАСТНА МЕЧТА [0]

Нямам представа коя беше тя и как се е влюбила в Мороулан.

Той беше заминал на планината Дзур, когато алармата се включи. Аз бях на посещение в дома му, и тъй като отговарях за службата му за сигурност, се почувствах длъжен поне да разбера какво става. Картините, оформящи се в ума ми показваха коридора близо до личните му покои, така че побързах натам колкото може по-бързо, което всъщност не беше толкова бързо, колкото преди няколко години.

В движение проверих оръжията си и се свързах с няколко служители, които бяха на път. Двамата, които бяха най-близо до коридора, не реагираха, така че или бяха много заети, или просто не можеха да отговорят.

Точно така.

Когато стигнах до вратата към спалнята на Мороулан, видях и двамата. Единият лежеше изпънат на една страна, другият — превит на две. И двамата бяха мъртви, точка. Останалите стражи още не бяха дошли.

„Внимавай, шефе“ — каза Лойош и се настани на рамото ми. Можех да го усетя как си напряга крилата, в случай, че се наложи да се изстреля бързо.

Отвътре се чу слаба експлозия. Не извадих оръжие, защото не знаех какво ще ми потрябва, така че просто нахлюх вътре.

Стаята беше обширна, обзаведена в черно, понеже Мороулан си е такъв, и празна. Малка, богато украсена черна врата се люшкаше леко и сърцето ми прескочи един удар. Дори Сетра Лавоуд щеше да се затрудни при отварянето ѝ. Оставил златната верига, погрешно наречена от мен Маготрепач, да се плъзне в ръката ми и се втурнах нагоре към кулата на Мороулан.

Преди години щях да се свържа с Мороулан и да го попитам колко е важно за него, че някой е проникнал във вътрешната светая светих на замъка му. Или да се задържа за момент, достатъчен за да се свържа с Крейгар и да му кажа да изглежда офиса. Но бяха убити двама от познатите ми, така че не се интересувах от това какво има да каже Мороулан, а Крейгар така или иначе е отдавна мъртъв^[1]. Вдигнах Маготрепача, така че да огледа хубаво през прозореца, и я последвах.

Изгаряне без жега и без болка мина през мен, а всичките ми усещания изчезнаха, оставяйки само присъствието на Лойош. Само аз, минаващ през порта към друго място. Всички звезди, скрити зад червено-оранжевото небе на Драгарската Империя се появиха и затанцуваха пред очите на ума ми, и музиката на безсмислено създаване и безчувствено унищожение звучеше в ушите на душата ми, а накрая дъжд от златни искри, които избледняха, избледняха и изчезнаха. Това вече съм го правил, не го харесвам, но телепорта е по-зле. Предпочитам раните пред гаденето. Може би това е основният ми проблем.

Бях свикнал с небето над Империята, което никога не е ясно, и съм виждал небето на Изток, което е или синьо или покрито с бяло или сиво, така че лилавата мъгла не биваше да ме кара да се чувствам объркан. Но ме объркваше и това е. Бях на прашна земя, заобиколен от кафяви скали. Наблизо стоеше оседлан кон със светъл цвят.

„Зад теб, шефе.“

Обърнах се и видях ездач в бяло да препуска надолу по черен път. Чудех се дали си спомням достатъчно добре как се язи поне за да яхна коня, но той ми позволи още преди да стигна до заключение. Седлото беше дървено. Ако никога не сте използвали такова — повярвайте ми, не сте загубили нищо.

Удивително е колко далеч изглежда земята от гърба на коня, особено ако не си свикнал. Механиката на яздене, докато носиш рапира всъщност не е толкова мъчителна, но ме изнервяше. Но не се тревожех толкова за тези неща, опитите да остана на върха на животното заемаха цялото ми внимание.

Тогава бурята връхлетя, със завеси от дъжд, със светковици, с които Мороулан би се гордял, и с оглушителни гръмове. Лойош се скри под наметалото ми. Пътят стана хълзгав, така че се преместих към края. Вдигнах яка, наведох се, за да скрия очите си от дъжд и да

виждам нещо, но все пак почти се блъснах в колата, която бързо се движеше насреща, с ярки лампи, но не видях коне^[2]. След това продължих още по-близо до ръба на пътя.

Когато след няколко минути бурята утихна, тя все още бе пред мен, белите ѝ дрехи се развяваха зад нея. Тогава разбрах, че е дръпнала юздите и ме чака. Бяхме на края на пътя, в кръгло пространство, оградено от дървета, които гъделичкаха лилавото небе. До пътя се издигаше купчина от малки камъни.

Забавих коня до ходом, и осъзнах, че дишаше доста тежко. Чудех се колко ли още можеше да издържи. Лойош надникна изпод наметалото ми и се настани на обичайното си място на рамото ми. Докато бавно се приближавахме използвах времето, за да си поема дъх.

„Има нещо странно, шефе.“

Аз също чувствах, че има нещо, но какво и къде — точно не можах да определя. Помислих си за Маготрепача, но го оставил на мястото му.

Спрях на около десет крачки и я погледнах. Изглеждаше млада по драгарските стандарти, привлекателна, макар и не зашеметяваща красива. Слезе от коня.

— Коя сте вие? — попитах аз.

Тя не отговори. Реших, че в края на краищата, може би не е Господар Дзур, но следи от други домове не можах да идентифицирам. Облизах пресъхналите си устни.

— Онази врата не е толкова лесна за отваряне — казах. — Много си добра.

Тя все още мълчеше. Обмислих лекотата, с която отвори вратата, използването на прозореца на Мороулан, който Вийра — Богинята-Демон на Мороулан (а и моята) — смяташе за Имперска тайна. Замислих се за коня, който ме чакаше, самотен, оседлан и със стремена точно по моя мярка, и попитах:

— За какво беше преследването?

— Да те доведа тук — гласът беше нисък и пораждаше странно ехо, отразено от дърветата около нас.

— Ти си създала този свят? — попитах аз.

— Да.

— Мороулан знае ли за теб?

— Не още.

— Знаеш ли, че той е лоялен към Вийра?

— Да. Но дали я обича?

— Не съм сигурен. Защо не ме уби?

— Целта ми беше да те доведа тук. — Тя посочи купчината камъни. — Чувал ли си за меч на име Богоубиец?

Докоснах устните с езика и погледнах камъните. Осъзнах, че това е чувството, което ме смущаваше.

— Ти го намери.

Тя кимна.

— Вземи го.

„Шефе...“

„Знам.“

Слязох, отидох до купчината камъни и започнах да ги хвърлям един по един. След известно време открих тежка метална кутия, в нея друга, а в нея меч, по-дълъг от мен^[3]. Почувствах, че мечът е жив. Не го докоснах.

— Вземи го — каза тя.

Поех си дълбоко дъх и се подчиних. И какво могат да направят смъртните, когато боговете заповядват? Помислих си да извикам към Вийра, но в свят, създаден от тази другата, това не изглеждаше много мъдро. Мечът почти се хвърли в ръцете ми, и мислите на Богоубиеца, на които няма да се спирам, нахлуха нежелани в ума ми. Знаех, че е по-сilen от Чернопрът на Мороулан или от Пътедир на Алийра, и бях много, много ужасен.

— Ти си убиец — каза тя.

Нямаше никакъв смисъл да отричам и аз кимнах.

— Убий Вийра.

Изненадах се, че не се изненадах.

— Взимаш го много навътре, нали? — попитах. Тя не благоволи да отговори. Претеглих меча. — А цената?

— Мога да те направя Бог.

— Действително доста добра цена — прокашлях се, след което се огледах. — Това ли ще е моя свят?

— Ако искаш.

— Вийра е и моя богиня, нали знаеш?

— Знам.

Спомних си времето, преди години, когато мислех, че жена ми е загубена за мен. Спомних си как се чувствах. Казах:

— А ако откажа?

Тя се приближи на около три стъпки от мен. Богоубиец потрепна в ръката ми, но аз задържах върха му насочен към земята.

— Ако откажеш — каза тя, — ще те унищожа, също и жена ти, и сина ти, и всички, които са ти скъпи. — Докато говореше, тя затвори очи и вдигна високомерно брадичка.

Почувствах как сълзите ми потичат, за пръв път от повече години, от колкото мога да си спомня. Запазих разсъдък, колкото да пусна Богоубиец в момента, в който проникна в гърдите й. Отстъпих. Лойош стисна с нокти рамото ми.

Тя изстена тихо и се свлече на колене. Светкавица разцепи небето и земята потрепери. Тя се извърна към мен и каза:

— Кажи на Мороулан, че го обичам.

— Ще му кажа.

Тя падна на една страна, и земята, на която лежеше, сякаш дишаше с нея. След това тя спря да дишаше, а земята потрепери. Богоубиец засия със сив блесък по протежение на черното си острие.

„Лойош, тя наистина ли искаше да я убия?“

„Или ти, или Вийра, така мисля.“

Въздъхнах. Тя предпочиташе забвението пред силните чувства, може би в това беше основния й проблем.

Появиха се пукнатини в небето над мен, и в земята под мен, и във въздуха около мен. През пукнатинитевиждах потоци от Нищо сред искри изчезваща материя. Извадих Маготрепача и го помолих да ме отведе в къщи. Той ме грабна и аз бях разкъсан отново, по още един по-различен начин, и бях събран отново, само че на пода на кулата на Мороулан.

Помислих си да се обадя на Вийра, да й кажа, че съм изbral да не я убивам, но толкова се вбесявам, когато тя се смее.

„Добре ли си, шефе?“

Не отговорих.

[0] Публикуван в „Ad Astra Chapbook of 1986“. „Ad Astra“ е годишна среща на писателите фантасти в Торонто, Канада. В тази история има няколко противоречия с поредицата за Влад Талтош, напр.

Роуца изобщо не се споменава. В едно интервю Стивън Бруст казва, че не е добър в писането на разкази. ↑

[1] В основната част на поредицата (до „Исола“) Крейгар си е съвсем жив. ↑

[2] Ст. Бруст няколко пъти споменава любимите си автори, и сред тях Роджър Зелазни е на първа позиция. Тук намираме отпратка към Хрониките на Амбър: „Колата без коне е автомобил, а в него е Коруин.“ ↑

[3] В романите „Исола“ и „Дзур“, написани много по-късно от сегашната история, меча Богоубиец изглежда различно. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.